Întâlniri pe drumul carierei cu soprana Bianca Ionescu

(Grigore Constantinescu – 6 iunie 2011)

– Bianca, n-am vorbit niciodată despre tine, despre cine ești. Viață, destin scenă... Există o posibilă muzică prin care se leagă toate?
Am simțit întotdeauna ca voi fi artistă pe o scena lirica. De copil, îmi plăcea să vorbesc limbi străine, conversam și mă adaptam ușor.Chiar și acum, într-un turneu, timp de o lună m-am străduit în Japonia să învaț expresiil, încercând să nu fac greșeli. Mi-ar mai fi plăcut să fiu avocat (am un dar ar vorbirii probabil moștenit de la mama!) sau medic chirurg sau veterinar. Dar am avut întotdeauna siguranța că sunt în largul meu numai pe o scenă, că am avut întotdeauna vocație ca artist liric. Nu am nici o îndoială. Mulțumesc mamei mele pentru încrederea ei în reușita mea.

– Vorbim despre începuturi care se țin încă minte? Pașii dinaintea drumului vieții...

La 5 ani eram membră în corul de copii al Operei, când iepurașul din **Motanul încălțat**, când un copil pe uliță în **Carmen** sau **Cavalerul Rozelor**. La corul școlii generale mă rugau să dau tonul Imnului Național. În liceul din Principatele Unite (canto... popular! Canto clasic nu exista) am început să cunosc tainele tehnicii de canto. Profesoara mea, Mia Barbu, îmi prevestea un viitor în genul muzicii de operetă. Cu ea studiam lieduri și arii preclasice, deși la examenul de admitere cântasem... Du-te dor cu Murășu'.

– Calea spre afirmare a început deci dorind, căutând și cântând.

Unchiul meu, dirijorul Constantin Bugeanu, m-a sfătuit, de mică, să aștept, să văd dacă îmi doresc cu adevărat să devin căntăreață de muzică clasică și să nu neglijez sub nicio formă studiul culturii generale. Sfaturile acestea mi-au folosit toată viața. Nu am fost niciodată un copil fără copilărie. Studiam cu plăcere, mergeam la concerte, spectacole de operă fără să mă trimită cineva. Mia Barbu, un om cu mult fler, mi-a arătat calitățile dar și defectele. Apoi în facultate, după un an la clasa tenorului Ion Stoian, mai apoi, timp de alți 4 ani, am rămas la clasa maestrei Arta Florescu, un nume de referință pentru scena românească și internațională.

– Vorbind de începuturi, ajungem la debutul scenic? Căci astfel, se rostuiește cariera...

Debutul meu a fost pe scena Teatrului de Operetă cu rolul titular din **Mam'zelle Nitouche** (10 martie 1983), parteneri fiind Puiu Savopol și Marica Munteanu. Cum aș putea uita vreodată? Atunci pot spune că m-am născut a doua oară. Dealungul timpului am cântat în concerte simfonice și camerale, cu dirijorii Iosif Conta, Carol Litvin, Sergiu Comissiona, dar și în spectacole cu big band dirijate de Sile Dinicu, Sabin Pautza. Am jucat adesea alături de Cleopatra Melidoneanu, căreia i-am admirat marile calități artistice și caracterul integru, onestitatea, discreția.

Îi amintesc pe Dorin Teodorescu, Tony Buiacici, Eugen Fânățeanu, Nae Roman, Eugen Savopol, Constanta Câmpeanu, Valy Niculescu... și foarte multi alții de la care am deprins multe taine ale

muzicii de operetă, un gen deloc ușor. Apoi faptul că am fost solicitată să cânt muzica ușoară românească m-a adus in fața unor mari compozitori de gen cu care am lucrat fiecare cântec în parte: Elly Roman, Aurel Giroveanu, Henry Malineanu, George Grigoriu... În câteva filme de lung metraj am avut privilegiul să fiu alături de nume sonore ale scenei teatrale românești: Draga Olteanu, Dem Rădulescu, Ileana Stana Ionescu, Ștefan Tapalagă, Cornel Vulpe etc. În Televiziunea Română, Tudor Vornicu și echipa lui de profesioniști, Marianti Banu, Marga Huss Crăciun, Luminița Constantinescu, Doina Anastasiu mi-au fost alături în realizarea unor emisiuni de un profesionalism de necontestat, lucru foarte important pentru lansarea tinerilor cântăreți lirici. Pot spune că am fost o mare norocoasă, alături de atâția oameni valoroși. Voi adăuga la aceste mențiuni privind artiștii cu care am colaborat cu mare plăcere, dirijorul Petre Sbârcea pe tenorul Florin Diaconescu, basul Pompeiu Hărășteanu.

– Traseele interpretative au două perspective, privite din punct de vedere repertorial sau din punct de vedere „geografic”...

– Am început cariera în opereta cu **Liliacul** – Adela, **O noapte la Venezia** – Anina, **Marco Polo** – Mi Tzu Ti, **Sânge vienez** – Frantzi, roluri de lirico lejeră. Acute am avut întotdeauna. În facultate făcusem acest repertoriu de la Thomas la Poulenc sau Berg. Mi-a plăcut mult și stilul acesta mai dificil, care punea probleme, mă provoca să demonstrez că pot cânta și lucruri greu de intonat. Cochetând cu muzica ușoară, dar mergând spre musicalul american, mi s-a încredințat un rol precum Brigitte,din muzicalul **Vila cu iluzii** a lui Paul Urmuzescu, montat prin 1983 imediat după angajarea mea în teatrul din Splai. Au urmat Valencienne, cocheta din **Văduva veselă**, apoi Maria în **Poveste în cartierul de vest** și **Rose Marie**, în **Bal la Savoy**, **Floarea din Hawaii** și – surprizător – Manja, țiganca din **Contesa Maritza**. Lirismul din voce, rămas peste ani prezent, mi-a permis abordarea rolului Martha din **Lăsați-mă să cânt**. Am regretat că nimeni nu m-a văzut în rolul Dolly, din **Hello, Dolly**, atunci când, în sfârșit, aceasta era posibil! Un rol pe care l-am îndrăgit mult, a fost Helena din **Frumoasa Helena** de Offenbach. În concertele pe care le-am susținut în ultimii ani, am schimbat pe alocuri paleta repertorială, deși acutul din glas nu m-a părăsit nici acum! În schimb, glasul a devenit mai puternic. Și astfel, am abordat Silvia sau Contesa Gabriela. În ultimii ani am fost distribuită în Arsena – **Voievodul țiganilor** dar și în musicalurile care au prins teren pe scena românească: **Cats** (Harold Lloyd Webber) sau **Fantoma de la operă**, **Evita**. Ultima premieră, **Rebecca** mi-a adus rolul americancei Edith van Hopper, care este total diferit de tot ce am făcut până acum. Am uitat să adaug câteva titluri de operă: **Flautul fermecat**, rolul Regina nopții cântat în programul filarmonicilor; apoi **Bărbierul din Sevilla**, rolul Rosinei, la Opera Română din București sau Norina din **Don Pasquale**.

– Dar din punctul de vedere „geografie”, care au fost turneele?

Ca trasee geografice, pot spune că am acoperit un spațiu destul de mare ducându-mi cântecele pe alte meleaguri! Am cântat mult în Italia, Statele Unite ale Americii, Germania, Israel, Belgia, China, Japonia, Franța, fericită să bucur iubitori ai muzicii bune cu glasul și repertoriul meu.

– Mai revenim la partenerii preferați, pe scenă?

Am jucat cu mare plăcere alături de Eugen Fânățeanu, Eugen Savopol, Robert Nagy, Dorin Teodorescu, Nicu Simulescu și de mai tinerii mei colegi Alfredo Pascu sau Florin Butnaru. În

concertele din țară o am adeseori alături pe Daniela Vlădescu, o profesionistă alături de care orice artist simte bucuria de a fi pe scenă.

– Care este cea mai corectă autocaracterizare și cea mai bună remarcă a criticii?

Despre autocaracterizarea mea voi spune așa: sunt un om muncitor și perseverent care nu cedează niciodată în fața greutăților vieții. Voi prefera întodeauna s-o înfrunt, decât să mă plâng.

Una dintre cele mai frumoase remarci ale criticii mi-a fost făcută în cadrul **Settimana musicale Andriese'**, desfășurată în 1993 în Italia, la Castel de Monte Cortile, în care critica italiană a remarcat: „o maturitate rară, o siguranță a acutelor și o tehnică a cântului specifica doar marilor artiști". Apoi, criticul a adăugat: „vocea este incisivă și clară, asemenea unui izvor de munte, atingând în acut murmurul răscolitor al durerii".

– Viitorul „sună” bine?

Îmi propun să reiau un **One Woman show** pe care l-am conceput cu ani în urmă împreună cu Constanța Câmpeanu, în care fac o trecere prin toate stilurile muzicale care m-au marcat: opereta, muzica ușoară, opera, canzoneta, jazz, și chiar... muzica de inspirație folclorică, toate sub titlul **„Ai... fler, Lady?”**. Tocmai am aflat că pe 1 iulie se lansează la Teatrul de Operetă ultimul meu CD: **„Tea time”**" (casa de discuri Electrecord) – melodii de dragoste, șlagăre internaționale celebre.

– Deci, dacă e bine, e bine!

Da! În rest, cred că e totul în regulă.